

kan blive i alle Tilfælde en ganske overvejende Stemning her i Folketinget for Tilvænningserstatning og dermed ogsaa nogen Udsigt til, at en saadan Bestemmelse denne Gang kan komme gennem Landstinget — i alle Tilfælde for at faa gjort en Begyndelse —, at jeg for mit Vedkommende er villig — og jeg haaber ogsaa, at Socialdemokraterne er det — til mellem anden og tredie Behandling at optage en Forhandling med det ærede 3die Medlem for Hovedstaden (Pitzner) om, hvorvidt vi kan finde hinanden paa en Form for Tilvænningserstatning.

Lambæk: Med Hensyn til Landarbejderforbundet blev det gjort gældende, at det er fagligt. Det forekommer mig ogsaa, at de Landarbejdere, som vælges efter Indstilling af Sygekassenævnet, maa kaldes en faglig Repræsentation. Jeg ser ikke den Forskel, der er, og jeg maa ganske bestemt hævde, at Landarbejderforbundet er en saa ny Forening, at den ikke har en almindelig Udbredelse over Landet; derfor mener jeg, at det er rigtigt, at det er Sygekassenævnet, der skal indstille.

Tilvænningserstatningen er jeg en bestemt Modstander af. Efter min Opfattelse er det en Misforstaaelse, at den er en Hjælp overfor de tilskadekomne. De smaa Erstatninger er i Virkeligheden kun en Tilvænningserstatning. En saadan Bestemmelse vil vanskeliggøre Arbejderforsikrings-Raadets Arbejde en hel Del; der vil blive to Hensyn at tage.

Naar den ærede Ordfører (Ivar Berendsen) sagde, at Ændringsforslaget til § 8 kun var en Klargørelse af det, som er foreslaaet af Ministeren, saa forekommer dette mig at ramme ved Siden af. For det første mener jeg, at Hensigten med Bestemmelsen, som den forelaa fra Ministerens Haand, var den, at der skulde gives Adgang for Arbejderforsikrings-Raadet til i visse Tilfælde at give en fraskilt Ægtefælle en delvis Erstatning. Hvis f. Eks. en Kvinde, der lever adskilt fra sin Mand, mister sin Mand, og hun kun har haft en ganske minimal Understøttelse af Manden, f. Eks. 5 Kr. maanedlig, og hun og Manden aldrig har brudt sig om hinanden i nogen Henseende, saa findes det at være forsvarligt og ønskeligt, at der bliver givet Arbejderforsikrings-Raadet den Udvej at give en saadan Kvinde en kun delvis Erstatning. Derved faar man en Mulighed for, at Pengene kan anvendes paa anden Maade, f. Eks. til Børn, som den

vedkommende forulykkede har ydet Bidrag til uden at være pligtig til det, eller til gamle Forældre, som han har hjulpet, eller andre, som maa siges at have staaet ham langt nærmere end den Kvinde, han intet har haft med at gøre ud over det, at han har haft den Forpligtelse at svare hende 5 Kr. maanedlig. Hun kan nemlig ikke siges at have lidt et saadant Tab, at hun skulde være berettiget til at faa fuld Erstatning, medens de andre lider et betydeligt Tab. Det er det, der i Lovforslaget, som det foreligger fra Ministerens Haand, har været Hensigten at aabne en Mulighed for, og det, der er kommet ind i Stedet, er jeg ikke i Tvivl om har en god Hensigt; man har aabenbart navnlig tænkt paa den Kvinde, som staaer i disse Omstændigheder, idet man har fundet, at det vil være nedværdigende for hende, at hendes Ret falder ind under det Skøn, som Arbejderforsikrings-Raadet har Ret til at foretage. Jeg skønner ikke, at der er noget til Grund for det, og jeg mener, det er humant at have det ordnet saaledes, at man kan gaa den Vej. Det er mine Realitetsindvendinger, og skal jeg gøre en Indvending til, er det, at det forekommer mig, at medens Ministerens Forslag er koncist og klart, er Ændringsforslaget i højeste Grad uklart.

L. D. Rasmussen: Jeg vil gerne sige med Hensyn til Spørgsmaalet om Landarbejderforbundet, at der dog ikke er en eneste, der kan bestride det Faktum, at Landarbejderforbundet staaer som den faglige Organisation for de Arbejdere, der er beskæftigede ved Landbrug; og naar dette er Tilfældet, og der er en særlig Afdeling, hvor der vælges Tillidsmænd, er det kun naturligt, at disse faar Lov til at udpege Repræsentanter paa samme Vis, som de forskellige andre faglige Organisationer har Ret til det. Sygekassenævnet er ikke og kan ikke betragtes som Repræsentant for Landarbejderne i særlig Grad.

Hvad Tilvænningserstatningen angaar, var man ved sidste Revision af Loven af 1916 indenfor Udvalget ganske enig om, at den Arbejdsevne, der var resterende for den tilskadekomne, plus den Erstatning, han fik i Penge, maatte betragtes som hans fremtidige økonomiske Grundlag, og derfor vilde det være urimeligt at forlange, at han skulde bruge nogen Del af denne Erstatning til at bekoste sin Tilvænnings, eller rettere sagt, at han skulde anvende nogle af disse Penge til at dække sit Tab. Derfor var vi fra alle Sider og uden større